

at bevirke dette Resultat. For at Redskabet skal kunne bruges med Nytte, maa det slæbe langs Bunden, og det kan da ikke undgaaes, at det ved samme Lejlighed odelægger Planteværten, forstyrrer Fiskenes Leg og Angel, knuser og skader en Mængde Smaabyr, der skulle være Fiskenes Næring; og saaledes bruges i Virkeligheden alle de paagjældende Redskaber, efter hvad Udvalgets Medlemmer selv personlig have erfaret og efter overensstemmende Vidnesbyrd fra de forskjelligste Sider. Det er selvfølgelig ligegyldigt, om Redskabets Sænkning under Brugten sker ved, at der paahænges det en større eller en mindre Vægt.

Vi kunne derfor — aldeles bortset fra den Vanskelighed, der er forbunden med at paase, at Fiskerne ikke, naar de fiske, bruge sværere Vægt paa deres Vaad, end dette har, naar Dvrighederne ser det, og overhovedet Misligheden ved at overholde Forbudsbestemmelser af den i Loven af 9. Marts 1872 omhandlede Art, med Hensyn til et Fiskeri, der altid drives om Natten — ikke andet end anse denne Lov for uheldig og utilfredsstillende, og maa foreslaa, at enhver Brug af de her omhandlede Slæbevaad forbydes paa det danske Soterritorium. Den Omstændighed, som ogsaa er bleven fremdraget angaaende denne Sag af det af Folkethinget med Hensyn til Loven af 9. Marts 1872 nedsatte Udvalg, om Vaadene er forsynet med lange Arme eller ikke, er selvfølgelig aldeles uden Betydning.

Vi ere overbeviste om, at ingen virkelig sagkyndig Mand vil kunne paastaa, at disse Redskaber ere usadelige eller dog, i Forhold til deres Godhed som Fiskeredskaber, ikke mere skadelige end andre Fiskeredskaber, og det er ogsaa ejbeller bekendt, at nogen Sagkyndig har gjort det, hvor ikke egen Fordel har gjort hans Blik mindre klartseende.

Endelig er der en Omstændighed, som maatte gjøre Brugten af disse Redskaber betænkkelig, selv om deres Stadelighed var mindre betydelig eller tvivlsom, og det er den Forstyrrelse, som de bevirke med Hensyn til alt andet Fiskeri. Slæbevaadfiskerne, — der selv aldeles ikke behøve at forstaa sig paa Fiskeri og ingen Interesse have tilfælles med andre Fiskere, — overfare om Natten: fort Tid store Strækninger, hvor de hensynsløst bortføre alle mødende Fiskeredskaber og afbryde de stedlige Fiskeres regelmæssige Fiskeridrift. Denne Side af det omhandlede Fiskeris Stadelighed er af meget stor Betydning, ikke blot fordi mangfoldige Smaafiskere derved berøves deres naturlige og tilvante Levevej, men ogsaa fordi den eneste Maade, hvorpaa disse Fiskere kunne bevare deres Eksistens i denne Kamp, er ved selv, hvis deres Midler kunne strække til, at faae sig paa den forhadte Fiskemaade og saaledes selv hjælpe til at odelægge den Erhvervskilde, hvoraf de og deres Forfædre i mange Tider have ernæret sig, og som ved en fornuftig Brug kunde bevares ogsaa for deres Efterkommere.

Vi kunne ikke slutte nærværende Undersøgelse angaaende de bundsløbende Redskabers Skadelighed uden at tilføje den Bemærkning, at forsaavidt vi have hentydet til Odelæggelsen tilligemed Planteværten af den derpaa samt paa Havbunden affatte Fiskeleg, saa er dermed ikke ment, at alle Fiskes Leg søger Bunden; det er tværtimod ad videnstabelig Vej bragt til Biskhed, at Legen af flere i økonomisk Henseende vigtige Fiskearter (f. Ex. Torst, Makrel) befrugtes frit flydende og stiger mod Vandets Overflade, hvor den udvikles og faaer Liv, og at de fleste lavere Dyr (f. Ex. Hummers og Østers) nyudklækkede Angel, endogsaa har en kort Sværmetid højere i Vandet, førend de søge Bunden, flere af dem for ikke mere at forlade den. Men det er ialtfald afgjort, at Sildens Leg bundsfældes og befæstes paa Bunden, og denne Fisk, der staar i første Klasse af værdifulde Fisk, maa derfor Slæbevaadene ramme følelig i Udviklingstiden, ligesom stadig det hele lavere Dyreliv, der udgjør en saa væsentlig Livs- og Opfostringsbetingelse for Fiskene. Ganske vist vilde en enkelt Drift med dette Redskab ikke gjøre større Skade, end Naturen snart igjen kunde oprette; men det er den stadige, paa samme Sted af et tiltagende Antal Redskaber ofte gjentagne Overstrabning af Bunden, som bliver uheldbringende for denne og for Fiskeriet i det Hele. Derfor man tillader dette Fiskeri, staar et overdrevet Brug af det — som Erfaringen allerede har vist — ikke til at afværge, da en Begrænsning til det mindst Skadelige af dets Brug — selv om man kunde overvinde Vanskelighederne ved at finde den rette Begrænsning —, efter Omstændighederne ikke kunde kontrolleres. Der er allerede af den Grund ingen anden Udvej end et absolut Forbud mod en i Principet saa aldeles forkastelig Klasse af Redskaber, og vi have deri fundet Medhold hos forstandige Mænd, som dog selv bruge dem.

Som oplysende Bilag til hvad her er anført kunne vi endelig henvisse til de mange Besværgelser fra Fyns, Sjællands, Lollands, Falters og Jyllands Ryster, der ere vedlagte Udvalgets Forhandlingsprotokol. —

Stryggliden er et til Nalefangst bestemt Fiskeredskab af en tresidet prismatisk Form, hvis Under og to Sider ere beklædte med et smaamaasset Næt, medens den tredje Side er aaben; paa den nederste Del af denne er en ombojet Kant (Kam) ligeledes af tætmasket Næt, omtrent af Haands Brede, fillet saaledes, at Nalen kan glide over Kammen ind i Gliben, men ej gaa tilbage.